

РЕШЕНИЕ

№ 1126

гр. София, 11.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.12.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10975** по описа за **2025** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по жалба на А. С. А., гражданин на Република Т., подадена чрез процесуален представител адв. Д. Т., срещу решение № 1708 от 08.05.2025г. и определение № 4114 от 07.10.2025г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 105-и състав, постановени по нахд № 16616/2024г.

В касационната жалба са въведени твърдения за неправилност на съдебния акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон, процесуалните правила и явна несправедливост на наказанието.

Излага се, че в ЗАНН, вкл. и в чл.79б, ал.3 от него, законодателят не е предвидил съдът да не обсъжда доказателствата по делото и законосъобразността на наказателното постановление, както неправилно е подходил СРС, игнорирайки множеството процесуални нарушения, допуснати в административнонаказателното производство. Отново се посочват същите, които се изразяват в следното: неяснота относно времето и мястото на извършване на нарушението; АУАН и НП са издадени в едни ден, като по този начин касаторът е бил лишен от възможността да подаде възражение по чл.44, ал.1 ЗАНН; вмененото нарушение по чл.103 ЗДвП е несъставомерно; непълно описание на фактическата обстановка; липса на виновно извършено деяние; маловажност на същото; погрешно изписване на имената на лицето; неосигурен и неосъществен превод, тъй като лицето е турски гражданин и не владее и ползва български език.

Касаторът, чрез своя процесуален представител адв. Д. Т., моли да бъде отменено

решението на СРС, НО, 105-и състав по нахд № 16616/2024г. и спорът решен по същество, като се отмени НП № 24-4332-024730/18.10.2024г., или делото да се върне за ново разглеждане от друг състав. Заявено е и искане за присъждане на направените разноски, представляващи заплатен адвокатски хонорар.

Постъпила е и частна жалба вх.№ 334677/14.10.2025г., срещу определение № 4114/07.10.2025г., с което е била оставена без уважение молбата за изменение на решението в частта относно присъдените разноски. Моли да бъде изменено решението, като на страните се възстановяват направените от тях разноски, съобразно уважената/отхвърлената част от жалбата.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“- СДВР, чрез юрк. С. М. е депозирал писмено становище по жалбата, като моли същата да бъде отхвърлена, поради нейната неоснователност и да се остави в сила решението на СРС.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

I. По касационна жалба вх. № 182726/27.05.2025г.

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение № 1708 от 08.05.2025г., постановено по нахд № 16616/2024г. на СРС, НО, 105-и състав е било изменено наказателно постановление /НП/ № 24-4332-024730/18.10.2024г. на полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, в частта, с което на А. С. А. на основание чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП е било наложено наказание „лишаване от право на управление на МПС за срок от 6 месеца“, за извършено нарушение по чл.103 от ЗДвП, като вместо него е наложено наказание „лишаване от право на управление на МПС за срок от 1 месец“. С този акт в полза на ответника е присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на сумата от 100, 00 (сто) лева; А. С. А. е осъден да заплати по сметката на СРС сумата от 29, 11 лева (двадесет и девет лева и единадесет стотинки), а искането му за присъждане на адвокатско възнаграждение е било оставено без уважение.

С определение № 4114 от 07.10.2025г. по дело № 16616/2024г. е била оставена без уважение молбата на А. С. А. за изменение на решението в частта за разноските, чрез присъждане на адвокатски хонорар за осъществената правна помощ в размер на сумата от 833,33 лева (осемстотин тридесет и три лева и тридесет и три стотинки); намаляване на размера на определеното юрисконсултско възнаграждение от 100, 00 (сто) лева на 13, 33 лева (тринадесет лева и тридесет и три стотинки), както и разноските за свидетел от 29, 11 лева (двадесет и девет лева и единадесет стотинки) на 4,85 лева (четири лева и осемдесет и пет стотинки).

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал показанията на свидетелите Н. Г. Б. и П. Х. П., Х. Д., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обоснован правен извод, че при условията на чл.79б, ал.3 ЗАНН във вр. чл.63б, ал.1, т.2 ЗАНН, след като 80% от глобата е била заплатена от жалбоподателя, съдът приема за установени фактите, изложени в обстоятелствената част на наказателното постановление, като се позовава на доказателствата, които го подкрепят. Във връзка с наложеното наказание „лишаване от право на управление на МПС за срок от 6 месеца“ е счетено, че то следва да бъде намалено до рамките на 1 месец, защото А. С. А. е съдействал на органите на МВР при извършване на проверката, причината да не спре движението на автомобила непосредствено след подадения сигнал е било интензивното движение по [улица], както и няма данни да са му били налагани други наказания за извършени от него

нарушения по ЗДвП.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

По смисъла на чл.220 АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материалноправни норми.

Констатирано е било, че на 18.10.2024г. в [населено място], по [улица]с посока на движение от Автомагистрала „Т.“ към [улица], А. С. А. е управлявал лек автомобил марка „Рено М.“ с рег. № 34BMS726. На кръстовището с [улица], при подаден звуков и светлинен сигнал от служебен автомобил на СДВР, той не е спрял плавно в най-дясната част на платното, като е продължил посоката си на движение по [улица]. Едва по-късно на [улица], той е преустановил движението на МПС, след което му е била извършена проверка от контролния орган. В тази връзка и в присъствието на двама свидетели е бил съставен акт за установяване на административно нарушение № GA1363278/18.10.2024г. Въз основа на него е издадено и обжалваното наказателно постановление № 24-4332-024730/18.10.2024г. на инспектор в отдел „Пътна полиция“-СДВР, с което касаторът е привлечен към административнонаказателна отговорност за извършено от него деяние по чл.103 от ЗДвП, като е санкциониран с глоба в размер на сумата от 200, 00 (двеста) лева, както и лишаване от право на управление на МПС за срок от 6 месеца. 80 % от така наложената глоба е била заплатена на 18.10.2024г., като със сезиращата СРС жалба вх. № УРИ433200-114317/01.11.2024г. се е оспорвал наказателния акт единствено досежно наложеното наказание „лишаване от правоуправление за срок от 6 месеца“.

Настоящата инстанция приема, че решението е правилно, защото при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 във вр. ал.2 от НПК. Съображенията за това са следните:

В касационното производство не се решава материалноправния спор между страните, а същото има за предмет преценката относно правилността, респ. допустимостта и действителността на въззивното решение. Касационният съд изследва съответствието на решението с материалния закон, въз основа на фактите, установени от първата инстанция. Дейността му се свежда единствено до проверка, дали фактите са подведени вярно под хипотезата на правната норма и дали правилно са приложени предвидените в нея правни последици.

При разглеждане на спорове за отмяна на издадени НП, районният съд е винаги инстанция по същество- чл.63, ал.1 от ЗАНН. Това означава, че следва да провери законността на НП, т.е. дали правилно са приложени процесуалният и материалният закони, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя- арг. от чл.314, ал.1 от НПК във вр.чл.84 ЗАНН.

Съгласно разпоредбата на чл. 79б, ал. 1 от ЗАНН в случай, че нарушителят не желае да обжалва наказателното постановление в частта относно наложената глоба, може да заплати в 14-дневен срок от връчване на наказателното постановление 80 на сто от нейния размер, освен ако специален закон предвижда намален размер на глобата.

Съгласно чл. 79б, ал. 2 от ЗАНН, в тези случаи, наказателното постановление влиза в сила в частта, относно наложената глоба от датата на плащането.

По силата на чл. 79б, ал. 3 от ЗАНН, когато с наказателното постановление е наложено и друго по вид административно наказание, наред с глобата, или са отнети вещи в полза на държавата, то подлежи на обжалване само в частта относно размера на кумулативното наказание, разпореждането с веществените доказателства, отнемането на вещи в полза на държавата и присъденото обезщетение по реда на чл. 63б.

От систематичното тълкуване на цитираните разпоредби, се налага извод, че те се отнасят до

случаи, в които наред /едновременно/ с наказанието глоба, на нарушителя е било наложено и друго по вид кумулативно предвидено административно наказание, както е в случая „лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца“. Плащането по смисъла на чл. 79б, ал. 2 във вр. ал. 1 от ЗАНН се приравнява на съгласие на лицето с установеното нарушение и изключва правото на обжалване на наказателното постановление в частта на наложената глоба. В тази връзка е и приетото Решение № 12 от 27.11.2025 г. по конституционно дело № 7/2025 г. на Конституционния съд на Република Б., с което е отхвърлено искането на АССГ, за установяване на противоконституционност на чл. 79б, ал. 2 от ЗАНН.

В настоящия случай, НП № 24-4332-024730/18.10.2024г. в частта относно извършеното от А. С. А. нарушение по чл.103 ЗДвП и наказанието „глоба“ от 200,00 (двеста) лева е влязло в сила от датата на направеното плащане на сумата в намален размер, а именно: 18.10.2024г. Със самото заплащане на санкцията в редуциран размер, имащо за последица влизане в сила на НП, А. С. А. е обективирал волята си да не го атакува, като изрично изявление в този смисъл от негова страна се съдържа в жалбата му до СРС, в която пределно ясно е описано в коя част се иска отмяна на НП, а именно: само относно наложеното наказание „лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца“. При това положение и съгласно чл.63б, ал.1, т.2 във вр. ал.4 ЗАНН „съдът в мотивите на решението приема за установени фактите, изложени в обстоятелствената част на наказателното постановление, като се позовава на доказателствата, които го подкрепят“. Настъпването по силата на закона на тази правна последица, а именно: влизане в сила на наказателното постановление в тази част, преклудира правото на жалба на наказаното лице, поради което отклонява разглеждане на спора по същество пред въззивната инстанция. От друга страна, след като НП вече е влязло в сила, въпросът дали е извършено нарушение с посочената правна квалификация, както и досежно размера на наказанието „глоба“ не подлежи на съдебен контрол.

В тази насока, правилно СРС не е разгледал и не се е произнесъл по същество относно законосъобразността на НП № 24-4332-024730/18.10.2024г., защото актът се ползва със stabilitet и неговата пререшаемост е недопустима в рамките на проведеното съдебно производство. С влязлото в сила наказателно постановление се решават по окончателен начин въпросите, свързани с виновността и отговорността на санкционираното лице. Ето защо, законодателят е предвидил допълнителното административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ да се обжалва само относно размера, но не и относно основанията за налагането му. По тези съображения, не подлежат на обсъждане нито един от доводите на касатора относно допуснати нарушения на процедурните правила по ЗАНН, както и за неправилно приложение на ЗДвП, въведени в т.ІІ, т.ІV, т.V, т.VІ, т.VІІІ, т.ІX, т.X, т.XІ, т.XІІ, т.XІІІ в касационната жалба. С оглед императива на чл. 79б от ЗАНН, след заплащането на глобата на 18.10.2024 г. и влизането в сила на процесното наказателно постановление, в частта относно извършеното нарушение по чл.103 ЗДвП и съответното му наказание „глоба“ в размер на сумата от 200, 00 (двеста) лева, правилно въззивния състав на СРС не е допуснал да се пререша въпросът относно неговата законосъобразност, като не е пристъпил към проверка за наличието на евентуални процесуални нарушения във фазата на административнонаказателното производство.

Относно изменението на наложеното наказание „лишаване от право да управлява МПС за 1 месец“: Съгласно разпоредбата на чл.175, ал.1, т.4 ЗДвП /в ред. към датата на нарушението-18.10.2024г., преди изм. ДВ. бр.64/05.08.2025г. в сила от 07.09.2025г./, „наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца и с глоба от 50 до 200 лв. водач, който откаже да изпълни нареждане на органите за контрол и регулиране на движението“. По силата на чл.27, ал.5 ЗАНН, „не се допуска определяне на наказание под предвидения най-

нисък размер на наказанията глоба и временно лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност, освен в предвидените в закон случаи“. Със съдебния акт е определено визираното наказание в неговия минимален срок, поради което е невъзможно редуцираното му под него. Освен това, сега действащата разпоредба на чл.175, ал.1, т.4 ЗДвП / изм. ДВ. бр.64/05.08.2025г. в сила от 07.09.2025г./, не се явява по-благоприятен закон по см. на чл.3, ал.2 ЗАНН за касатора, тъй като наказанието за този вид нарушения вече е фиксирано от законодателя на 3 (три) месеца.

II. По частната жалба вх. № 334677/14.10.2025г.

Частната жалба е ОСНОВАТЕЛНА.

Приложимата норма на чл.63д, ал.1 от ЗАНН, регламентираща правото на страните в производството по ЗАНН да им бъдат заплатени направените разноски, препраща към правилата на АПК. В разпоредбата на чл. 143 от АПК липсва уредена хипотеза, касаеща дължимостта и размера на разноските при частична основателност на жалбата. Съобразно чл. 144 от АПК, приложение следва да намерят правилата на ГПК и по-конкретно – чл. 78, ал. 1 от ГПК, в който е предвидено, че разноските и възнаграждението за един адвокат се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска.

Двете страни в административнонаказателното производство имат право на разноски по съразмерност, пропорционално на уважената, респективно отхвърлената част от жалбата. Липсва законова опора да се приеме в този случай, че юрисконсултското възнаграждение не може да бъде намалявано под размерите, заложи в [чл. 37 от ЗПП](#) и [Наредбата за заплащането на правната помощ](#). Това не противоречи на нормата на [чл. 63д, ал. 5 от ЗАНН](#), която забранява присъждане на възнаграждение в размер, но в по-голям, а в не по-малък от максималния такъв за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от ЗПП](#). Разпоредбата на чл.37, ал. 1 ЗПП предвижда, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредбата, а според чл. 27е от НЗПП, възнаграждението за защита в производства по ЗАНН е от 80,00 до 120, 00 лева / в редакцията към дата- 28.01.2025г., преди изм. ДВ. бр.53/01.07.2025г. в сила от 01.10.2025г./ В тези граници ще бъде присъдено юрисконсултското възнаграждение, когато жалбата е изцяло отхвърлена и НП е потвърдено без изменение на санкцията. При частична основателност обаче и намаление на наложеното наказание, разноските за страните и в частност юрисконсултското възнаграждение, следва да бъдат определени съразмерно с отхвърлената/уважената част от жалбата. В конкретния случай, възнаграждението поискано от представителя на СДВР съдът счита, че следва да бъде 80, 00 (осемдесет) лева, като при редуцията съобразно уважената част на жалбата, същото се изчислява на 13, 33 лева (равностойни на 6, 82 евро).

По същия начин стои въпросът и с разноските, които се дължат на оспорващия, доколкото неговата жалба е била частично основателна и е намалено наложеното му наказание. Видно от представения пред СРС / на л.53 от делото/ договор за правна защита и съдействие, А. С. А. е заплатил на адв. Д. Т. Т. сумата от 1 000, 00 (хиляда) лева за адвокатски хонорар. Ответникът, чрез своя процесуален представител юрк. С. Г. М. е въвел възражение в писмено становище вх. № 5803/08.01.2025г. за прекомерност на този хонорар. Съдът приема, че това възражение е основателно, като съобразно фактическата и правна сложност на спора, обема на осъществяваната процесуална работа, възнаграждението, което трябва да се присъди възлиза в размер на сумата от 500, 00 (петстотин) лева, съобразно чл.18, ал.4 от Наредба № 1/09.07.2004г. на Висшия адвокатски съвет. Предвид изхода на делото и съразмерно

уважената част от жалбата, ответникът следва да бъде осъден да заплати на А. С. А. сумата от 416, 67 лева (равностойни на 213, 04 евро).

Тъй като с решението са възстановени и изплатените от бюджета на съда разноси от 29, 11 лева, за явяването на свидетеля Н. Г. Б. в открито заседание на 28.01.2025г., същите се разпределят между страните, както следва: за А. С. А.- сумата от 4, 85 лева (равностойни на 2, 48 евро), а за СДВР- сумата от 24, 26 лева (равностойни на 12, 40 евро).

В заключение, решението, в частта относно изменението на НП № 24-4332-024730/18.10.2024г. досежно срока на наказанието „лишаване от право да управлява МПС“ е правилно на основание чл.348, ал.1, т.1 във вр. ал.2 от НПК и при условията и по реда на чл.221, ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218, ал.2 АПК във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК. В останалата част, свързана с размера на разноските по делото, съдебният акт следва да бъде изменен, като на страните се възстановят направените от тях разноси съразмерно уважената/отхвърлената част от жалбата.

При този изход на спора, в полза на касатора се присъждат разноси за осъществено процесуално представителство по настоящото дело от адв. Д. Т. Т., които се определят на стойност от 255, 65 евро (двеста петдесет и пет евро и шестдесет и пет евроцента), съответстващи на 500,00 (петстотин) лева, съобразно уважената част от жалбите. От ответника няма формулирано възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, поради което и съда не може служебно да намали неговия размер, като се съобразява с изплатеното такова в брой съгласно договора за правна защита и съдействие, приложен на л.40 от делото.

По изложените съображения, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III касационен състав** на основание чл.221, ал.2 АПК във вр.чл.63в ЗАНН

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1708 от 08.05.2025г., постановено по нахд № 16616/2024г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 105-и състав, в частта, с която е изменено № 24-4332-024730/18.10.2024г. на полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, в частта, с което на А. С. А. на основание чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП е било наложено наказание „лишаване от право на управление на МПС за срок от 6 месеца“, за извършено нарушение по чл. 103 от ЗДвП, като вместо него е определено наказание „лишаване от право на управление на МПС за срок от 1 месец“.

ОТМЕНЯ определение № 4114 от 07.10.2025 г., постановено по нахд № 16616/2024г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 105-и състав, **като вместо него постановява:**

ИЗМЕНЯ решение № 1708 от 08.05.2025г., постановено по нахд № 16616/2024г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 105-и състав, в частта относно присъдените разноски, **както следва:**

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи с адрес: [населено място], [улица], да заплати на А. С. А., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , документ за самоличност – паспорт № U22162282, чрез адв. Д. Т. Т., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.3, офис № 5, сумата от 213, 04 евро (двеста и тринадесет евро и четири евроцента) на основание чл.63д, ал.1 от ЗАНН.

ОСЪЖДА А. С. А., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , документ за самоличност- паспорт № U22162282, чрез адв. Д. Т. Т., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.3, офис № 5, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи с адрес: [населено място], [улица], сумата от 6, 82 евро (шест евро и осемдесет и два евроцента) на основание чл.63д, ал.4 от АПК.

ОСЪЖДА А. С. А., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , документ за самоличност- паспорт № U22162282, чрез адв. Д. Т. Т., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.3, офис № 5, да заплати по сметка на Софийски районен съд, сумата от 2, 48 евро (две евро и четиридесет и осем евроцента), представляващи изплатени от бюджета разноски за явяването на свидетел по нахд № 16616/2024г.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи с адрес: [населено място], [улица], да заплати по сметка на Софийски районен съд, сумата от 12, 40 евро (дванадесет евро и четиридесет евроцента), представляващи изплатени от бюджета разноски за явяването на свидетел по нахд № 16616/2024г.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи с адрес: [населено място], [улица], да заплати на А. С. А., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , документ за самоличност- паспорт № U22162282, чрез адв. Д. Т. Т., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.3, офис № 5, сумата от 255, 65 евро (двеста петдесет и пет евро и шестдесет и пет евроцента) на основание чл.143, ал.1 от АПК във вр. чл.63д, ал.1 ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.